

Gero eta argiago... independentzia

ESPAINIA Munduko Koparen txapeldun izateak ez lituzke abertzaleon neuronak txarrera berotu behar, burua hotz mantenduz gero behintzat. Ospa dezatela lasai garaipena, udazkenean izango dutela –dugula– porroterako astirik. Gogoratzen? Lan erreforma, krisia...

Ospa dezatela bai, futbolaren ikuspegitik merezi izan dute eta.

Hara, irakurleak gogoratuko du eskal futbol selekzioaz gure espainiarrek “orgia abertzale” eta gisakoak idazten dituztenean, ezta?

Artean, euskal herritarrok ez dugu futbol selekziorik, baina argi jokatzu gero, Espainiaren aurkako gure partidu berezitik onura handiz atera gaitezke epe ertainean. Buru argiz, talde izaeraz eta griñarekin jokatzu gero, irabazi daitezke partidua. Eta pazientzia handiz, pazientzia itzelez arituz gero. Eta hori, ez munduko futbolari onenak ditugulako, erabaki eskubidearen aldeko euskal herritarren gehiengo zabala irabaz dezakegulako baizik.

Ez da txantxa, komunikabide espaniarrek beren futbol balentriak haizatu ahal izango dituzte, baina ezin beste errealitate garrantzitsua goak ezabatu. Partida horretan, ekonomia da gure indarretakoa, ongizatea, bizimaila.

EH 2 - ESPAINIA 1. Hara datu gutxi batzuk –baina gura adina daude–. Langabezia: Espainian %21, Hego Euskal Herria %11. Barne Produktu Gordina biztanleko (2007): Euskal Herria 33.014 euro, AEB 38.800, Japonia 27.900, EB 24.900. Espainiako Estatuan BPG biztanleko handienak 2009an: EAE (30.703), Madril (30.029), Nafarroa (29.598), Katalunia (26.831), Espainia batez beste (22.000).

Gaindegia eta Espainiako INEtik hartu ditut datuok, eta nagusiki egungo ekonomia globalean erabiltzen diren adierazleak dira horiek. Gini koefizientea (aberastasunaren banaketa neurtzen du) edo Hatkinson indizea (errenta desberdintasuna) erabili izan banu justuagoa litza-tekeela badakit, baina hemen jasotakoek ere balio dute gure partidu berezi honen nondik norakoez ohartzeko. Gehiago nahi duenak jo dezala azken hiru urteetan Gaindegiaren Urtekari interesgarrietara, eta mundu mailan euskal herritarrok dugun posizioaz are eta hobeto ohartzeko da. Eta bide batez, gure ahulgune eta miseriez ere bai. San Ferminetako biharamonetarako ez dute balio datuok, baina akaso “La Roja”-ren garaipenaren ondorengorako bai.

Beraz, ikuspegi horretatik begiraturera, nork behar du Espainia?

KATALANEK ERE EZ BEDEREN, hori adierazi zuten uztailaren 10ean Bartzelonan bildutako milioi eta erdi pertsonen, Kataluniako populazioaren %20k. Tira, ohiko datu gerraz gain, Katalunian inoiz egin den manifestazio jendetsuenaren aurrean gaude eta ulertu behar zuenak ulertu zuen: “Independentzia!”. Eta ulertu ez badu are eta okerrago. Omnium Culturaleko lehendakari Manuel Casalsek astelehenean *Deia*-ko elkarrizketan zioen legez, “herrial

deak dagoeneko ez dira ezkontza edo gerrekin egiten, herritarren borondatearekin baizik”.

Omnium Cultural kultura katalanaren aldeko elkarte da, ez dago bere zereginetan halako manifestazioak antolatzeta eta hala egin badu sentsibiltate ahalik eta gehien biltzeko izan da. Hara ikasgaia. Eta, hala ere, begira zer dioen

Casalsek lehen aipatutako elkarrizketan: “Desobedientzia, hori da Madrilgo Gobernuaren aurrean Kataluniako Gobernuari geratzen zaion bakarra”. Gogoratzen Ibarretxe Plana? Eta kontsulta Legea? Aurrera egiteko bi aukera galdu abertzaleontzat. Eta are aukera argiagoa oraindik Lizarra-Garazikoa. Bai, badakit gatazkarena tartean zegoela, baina zorionez gatazka kontuak gero eta gutxiago dira hemen ere.

Orain, Kataluniako independentistek larunbatekoari zentzu politikoa nola eman pentsatu beharko dute. Helburua? Udazkeneko hauteskunde autonomikoetatik ateratako Legebiltzarrean independentzia aldarrikatzeko 68 eserleku biltzea. Inbidia ezta? Lanari lotu behar.

POLO BURUJABEZALEAK horixe adierazi zuen Donostian, haiek prest direla, eta ez dutela bidezidorrik behar: “Nazioa gara: autodeterminazioa”. EAJk, Aralarrek eta H11-ek “Nazioa gara: guk erabakitzen dugu” adierazi zuten Bartzelonan. Hain desberdinak ote?

Non ote da gure Omnium Cultural? Seguruena hor da katalanen eta gure arteko desberdintasun handietako bat, Kataluniako politikari eta agintariak ohartzeko dira katalan kulturak herrigintzan duen zementu funtzioaz (ez nahastu “zementuaren kulturaz”). Hemen oraindik ez.